

RAŠYTOJOS LAZDYNŲ PELĖDOS LITERATŪRINĖS PREMIJOS
KONKURSUI

NOVELĖ „VĖLYVOS BRAŠKĖS“

Deimantė Žukauskienė
Kaišiadorių r.

Ji atvažiavo jau penktadienio popietę. Galvojo, ilgiau pabus su tėvais, apžiūrės ūkį, tėvas telefonu taip gyrėsi, kad naujų obelaičių, vyšnių, persikų, nektarinų prisisodino. Oras vis šilo, maloniai gaivino pavasario vėjas. Dienos jau ilgos, o naktys trumpos, laukai žali, gėlynuose po truputį skleidžiasi margi žiedai, kažkur medžiuose girdėti paukščiukų smagus čirškimas. Dar pagalvojo, kad būtų linksma pabraidžioti ežere, bet vanduo turbūt bus dar šaltas. Jau šiek tiek temo. Pasistatė mašiną prie namo, kaip visada į kiemą pirmas išėjo tėvas, parodė, kur nuvartyt mašiną, nes dar, žiūrėk, *koks vaikėzas eis ir užsimanys padangas nuleist*. Tada išeina ir mama teisindamasi: *dar kepa, dar per anksti atvažiavo*. Nedažnai ji aplankydavo tėvus, todėl kai jai kiekvieną kartą sakydavo: nuvažiuok iki parduotuvės, nupirksi ko saldaus, atsakydavo: noriu pasivaikščioti. Ji pastebėjo, kad viskas miestelyje keičiasi ir nejučiom ėmė dairytis. Ji pajuto, lyg kažkas eina jai iš užnugario.

Galvojau paseksiu tave ar tai tu, ar ne.

Atpažinti jį neprisireikė nei minutės. Kairėje akyje turėjo taškelį. Nors veidas buvo kažkoks kitoks – pilkas, išmėtytas smulkiais dėmėmis, o aplink akis susikaupusios smulkios raukšlės.

Gal padėt tau? Sunkiai neši.

Taip, gali, tėvukai liepė nupirkt šio bei to, – toliau ji tylėjo, nes nežinojo, ką pasakyti.

Tai dabar jau Vilniuj tik būni?

Taip. Čia ir darbas mano. Ir dar mokausi.

Aaa. O aš taip ir nebaigiau nieko. Tik *profkė* šaltkalviu, bet taip niekad ir nedarbiau pagal savo specialybę, – nusijuokė. Kaip tau ten sekasi?

Viskas gerai, neturiu kuo skųstis.

Brolis pasakė, kad *apsiženijai*. Tai kiek čia jau laiko? – netikėtai paklausė.

Metai jau.

Atsimeni, kaip čia kaime apie tave kalbėjo. *Jau tau tik kokio miestiečio reikia, niekas jai neįtinka niekada*. Atsimeni, kai buvo Andrius prikibęs.

– Atsimenu, o kur jis dabar, ką veikia?

– Zonoj. Apvogė kelias parduotuves. Gavo šešis metus. Nors jis nepagrindinis buvo. Andrius vėliau sėdo.

Ji nutilo. Bet norėjo būtinai kažko paklaust:

– O kaip tu dabar? Ką veiksi

– Noriu furos teises išsilaikyt. Brolis sakė gal dar mašiną nupirks, ant savęs užrašys. Šiaip tai norėčiau ant reisų važiuot. Čia keli pasakojo, kad geri pinigai.

– Aha, aš ir tai girdėjau, – neturėjo ką pridurti.

Tu į mane taip įsistebėjai, klausk drąsiai, ko nori, atsakysiu. Nebijok.

Ne, aš nieko neklausiu. Ei, atsimeni, kaip prisirinkom pas kaimynus braškių. Galvojom, kad jie išvažiavę, o iš tikrųjų viską matė ir mus greit pas tėvus pristatė. Tu tada gavai lupt, o manęs į lauką ilgai neleido, – ji nusišypsojo.

Ir tą akimirką jis iš krepšio išėmė braškių maišelį.

Žiūrėk, čia ne Kazlauskio braškės, bet vis tiek. Čia tetos Liusės – nešiau mamai ji liepė pririnkti šaldymui ar tai kažką virti norėjo, bet ai, kitų nueisiu ir pririnksiu, dar pridūrė: – Ji daug turi braškių.

Ji kiek sutriko nuo jo tokio gesto, atrodo, net vieną akimirką pabijojo priimti tą nedidelį braškių maišelį, bet mintyse sugėdino save, paėmė ir įsidėjo į krepšį. Stovėjo kiek sutrikusi, stengėsi jam nusišypsoti.

Jis daugiau nieko nebepasakė, tik, atrodo, nuliūdo, susikišo sugrubusias rankas į striukės kišenes ir tyliai tarė: „Iki. Gal dar kada pasimatysime“. Rankos taip ir nepadavė.

Jie ėjo skirtingomis kryptimis ir tas ėjimas, kaip ir jų susitikimas, rodėsi, neturi tikslo. Po kelių mėnesių jai paskambino mama. Sakė vėl sėdo
